

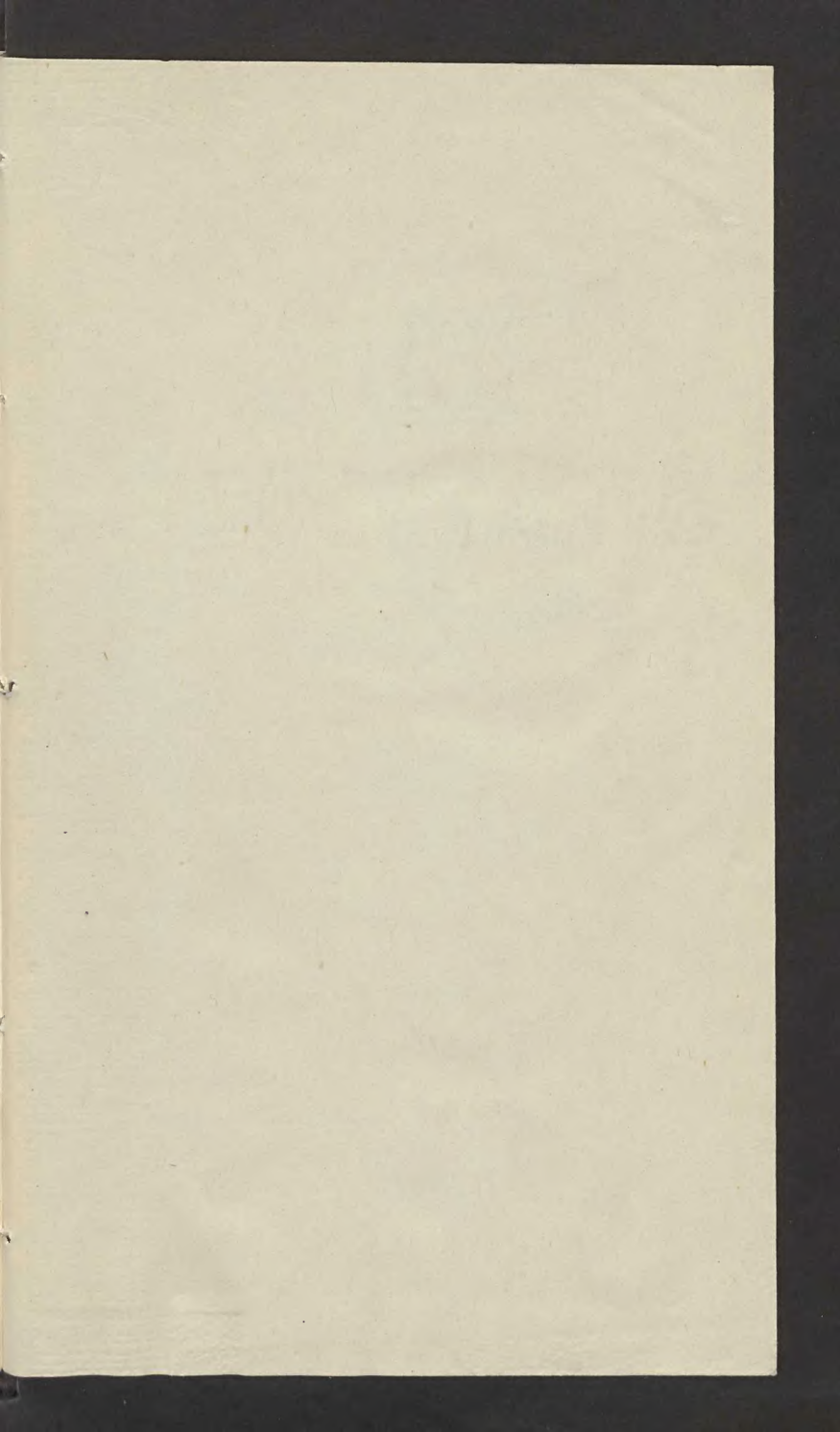
920

Grafskriftir
og
erfiljóð.

~~561~~
Hel

Helga og Ólafur Kúld

LANDSBÓKASAFN ÍSLANDS

j. 920

Kül

12
87

G R A F S K R I P T I R

O G

E R F I L J O Ð

E P T I R

**HELGU RAGNHILDI EIRÍKS-
DÓTTUR KÚLD**

O G

ÓLAF EIRÍKSSON KÚLD.

REYKJAVÍK,

PRENTAD Í PRENTSMÍÐJU ÍSLANDS,

1851.

GRAFSKRIFT

30

ERILL

ERILL

ERILL

ERILL

30

ERILL

ERILL

ERILL

1851

Andaði köldum fölnuðu fyrir
anda dauði, fagrar rósir,
leið svo land yfir alnar ilgeislum
og á lauka blès; af árdegis sól.

Hnè þá að hauðri

hýrlegust rós,

HELGA RAGNHILDUR,

heitin Kúld,

fædd 21. ágústm. 1847, dain 14. júlí 1851.

Falla tár frænda

á hið fölva blóm,

eins og í heiði

af himni dökk.

Blómið nú sefur í broshýrum reit,

af beljandi stormum og kólgu ei veit,

þá Alvaldur kallar, en hret dvína hörð,

og hverfandi tími, á nýskaptri jörð

aptur í vorblæ það vaknar.

J. Th.

Þekkirðu blæinn, sem berst yfir fold?
 Bliðasta fjörinu glæðir hann mold;
 austræna landinu liður hann frá,
 leikandi kvöldsólar geislunum á
 rósunum inndælu yfir.

Þekkirðu storminn, er sterklega hvín?
 Stynjandi aldan í veðrinu gín;
 leiptrandi skýunum liður hann frá,
 leikandi eldinga blossomum á,
 drepanði ljósið, sem lifir.

*	*
Það er guðs andi	Það er hinn sami,
gæzkuríkur,	er sólar ljóma
ósegjanlegur,	brá yfir rós
ómælanlegur,	á beði grænum.
fjörgjafinn bliði	Það er hinn sami,
og farsællegi,	er svífa lét
en aptur færandi	fölvan blæ
fjörvi dauða.	yfir fagurt blóm.

* * *

Eingillinn liður um ljósheima stig,
 ljósanna siklingi færandi þig;
 barnið hið fagra, sem blundar nú vært
 brostnu með auga, þó enn sè það skært
 fagurt á friðarins landi.

Harmurinn dvelur á hauðrinu sár,
 hrynjandi blika á kinnunum tár, —
 en tignarleg speglast í tárunum mynd,
 trygt sem að sefur við leiðisins grind.

Barn, það er bliður þinn andi.

B. Gr.

Hér er í síðasta sinni

til svefns lagður

ungur Eiríks son

Ó L A F U R K Ú L D,

fæddur 1. des. 1849, dáiinn 20. okt. 1851.

Á vorin vegleg blóm

vaxa í grænni hlið.

Með Skuldar skapadóm

skelfandi vetrarhríð

lætur þau fölnuð falla;

unaðs þá virðist enduð tíð.

Um harðla stutta stund

stendur í haga rós;

frost meðan girðir grund

og græðis þekur ós,

dáin í duppi liggur,

vors hana þar til vekur ljós.

Verður því vorið kært

vetrinum kalda á,

að vitum skinið skært

skjótt muni sólar þá

aptur úr fylgsnum færa
rósir og blómin rauð og blá.

Þú varst, mitt barnið blitt,
brosandi jurtin hrein;
þínum af hvörmum hlýtt
hýran og ástin skein,
með ilm og ángan blíðu
brjóstinu sérhvert bættir mein.

Leingi ei lèð oss var,
líta þig, rósin fríð:
snjóinn á brúnir bar
beljandi kólgu hrið.

Þáða samt guði þökkum,
er við þín nutum, unaðs tíð.

Vist heimsins vetur er,
vorið er eilíð mær;
það vorið þreyum vèr,
þá muntu endurskær

lypta upp ljósum kolli.
Blónsvefninn uns þér verði vær!

E. O. K. og Th. K.

„Hjarta mitt titrar, það harmurinn sker:
„horfinn er ástkæri sonurinn mær;
„sá, sem til unaðs mèt Alfadir gaf
„eilífu miskunar gnægðinni af,
„liggur í kistunni liðinn.

„Sá eg hinn fegursta blikna, sem blað
 „á blómstilk, sem frosta er snortinn af nað.
 „Bað eg minn drottinn, að frelsa hans fjör,
 „en flúið er lífið af nábleikri vör,
 „nú sem að kyssi eg kalda“.

Móðir, er þannig nú syrgir þinn son,
 soninn hinn fríða og ættmanna von,
 láttu ei harminn svo hjarta þitt þjá,
 að hrygðar úr dimmunni megir ei sjá
 Huggandi himinljós tindra.

Minnst þess, að eldheita brjostið, sem bar
 barnið hið syndlausa, einnig það var
 bitrasta harmanna sverðinu sært.
 Sama því hlutskipti verði þér kært,
 sem guðsmóðir þjáð varð að þola.

Í brjóstinu sonar þíns skína ræð skær
 skynsemis neistinn svo fagur og tær.
 Þú vildir hann yxi með aldri og tíð —
 er hann þá slokinn við helfarar stríð?

Nei, hann í ljósheimi lifir.

Nú er hinn úngi við uppsprettu þá,
 allar sem spekinnar lindirnar frá
 Streyma um alheim, en eilífða tjald
 frá augum hans tekið, svo litmynda spjald
 heilagra hugmynda skoða.

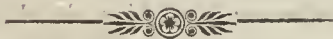
Gott er, að eiga sèr ágætan nið,
 atgjörvi gæddan og prúðmenna sið;
 Þó er hann maður: og sælli er sú,

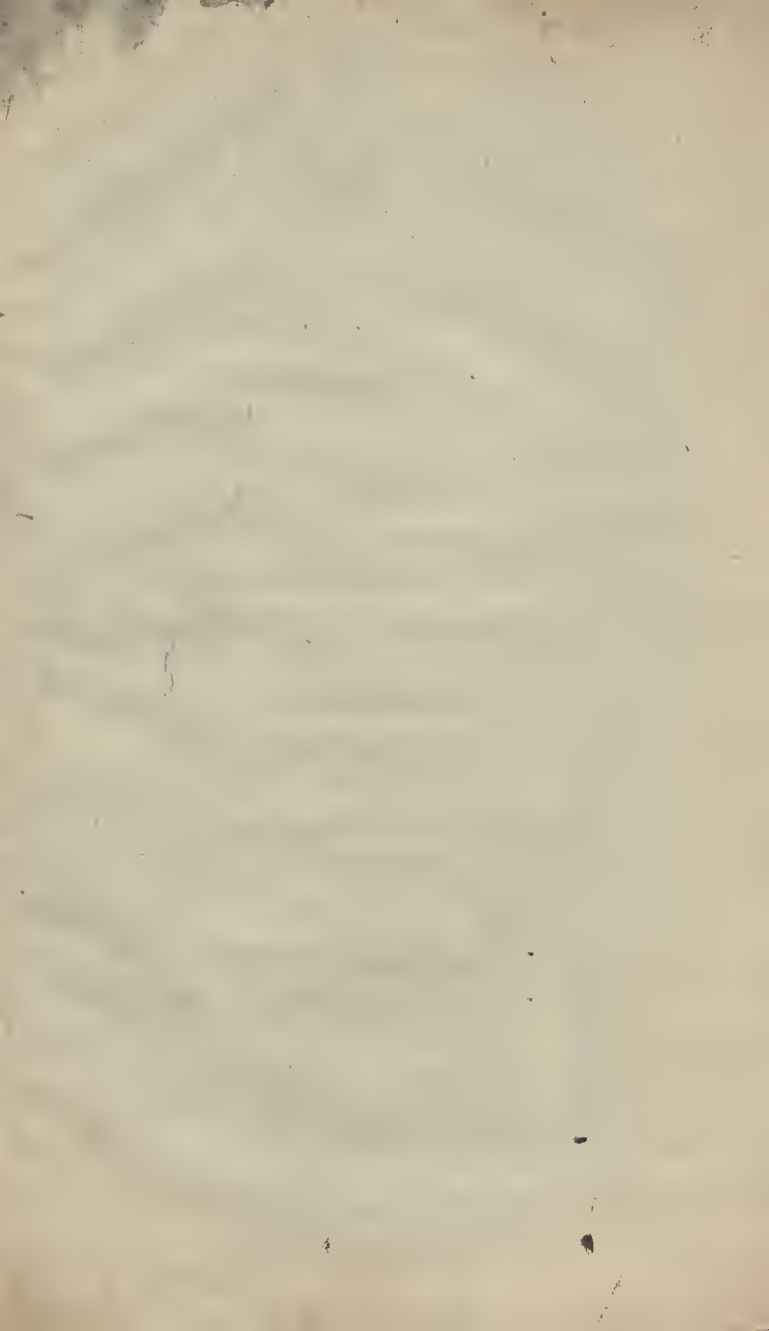
sem að það hlotnast, að vera, sem þú,
móðir að alskærum eingli.

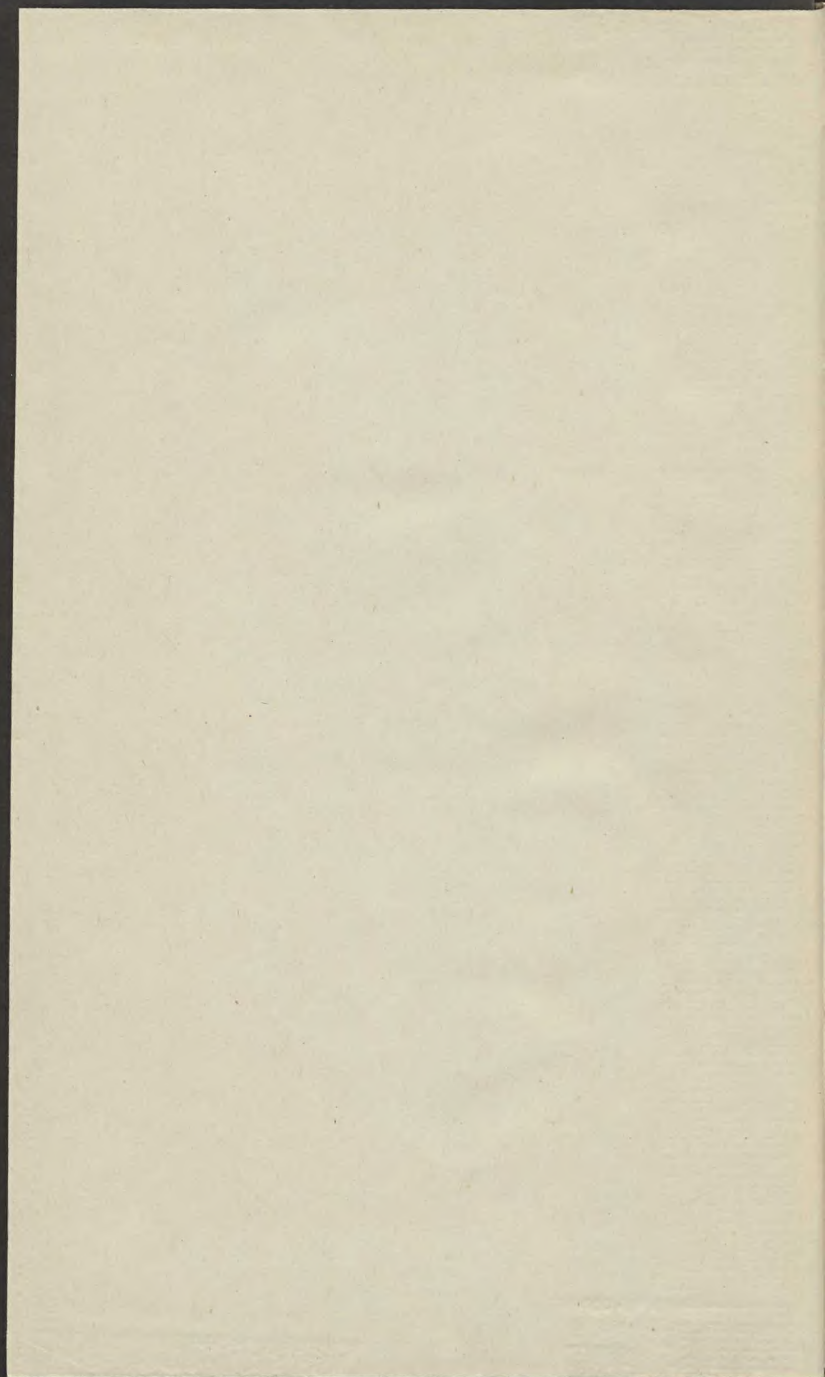
Og þegar húmar um haga og fjöll,
en himnanna smáblysin kveykt eru öll,
á ljósskýi eingillinn liður, og sèr
landið hið flata, og blíðlega tær:

„Móðir, þú mátt ekki gráta“.

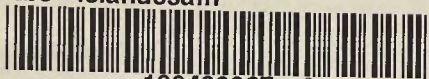
J. Th.

Lbs - Íslandssafn

100499967 - 4

